

Не сумъ риба да препливамъ.

*) Да дочекашъ и в година
И въ година и за многу!
Немой многу не върти нѣ,
Міе многу не сакаме

Петъ хиляди и петъ аспри;
Петъ хиляди да сѣ твои,
Пет-те аспри да сѣ наши;
Да дочекашъ и въ година
И въ година и за многу.

579.

На невѣста.

А неѣсто добро мило, Лазаре!
Що ти уста потгорела,
Како люшпа оре'о'а?
Що ти лице потбѣдело,

Како платно бамбакерно?
Али свекоръ те карало?
Аль свекърва те карала?
Али твои мили стопанъ? —

580.

На жена, коя иматъ синъ да сѣ учитъ.

Иматъ майка мили сина, Лазаре!
Го промена го наружи,
Тѧ го пуци свѣта гора
Свѣта гора манастира,
Да сѣ учитъ лудо-гяче
Лудо-гяче манастирче.
И сѣ учи с' изнаучи,
Сѣ сторило лудо-гяче.
Лудогяче манастирче
Книга пейтъ, сѣлджи ронитъ,
Го догледа игумен-отъ,
Егумен-отъ му зборвеше:
„А егиди лудо-гяче!
За що ти сѣ нажалило

Книга пейшъ, сѣлджи ронишъ?
Али ти сѣ нажалило
За твоя-та мирна земя?
Али ти сѣ нажалило
За твои-отъ мили татко?
Ель за бракъ, ель за майка?“
Лудо-гяче с' отго'ори:
„Айти тебе игумене!
Тѧ не ми сѣ нажалило
За моя-та мирна земя,
Ни за татко, ни за бракъ,
Туку ми сѣ нажалило,
За моя-та стара майка.“

581.

На жена, коя иматъ синове.

Три сѣ сѣнца разиграле
Во майкини рамни дворѣ;
Помали-отъ 'и надигралъ.

И майка му велеше:
„Немой синко, немой мило!
Не клажай му ти намузлакъ

*) Тіе деветъ редови сѣ пеятъ на конец-отъ одъ 'секоя песна.